

Sygn. akt III Kp 22/13

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lutego 2013 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze Wydział III Karny w składzie:

Sędzia: SSO Andrzej Żuk

Protokolant: Patrycja Poczynek

Przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze del. do Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Justyny Radomskiej

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 26 lutego 2013r.

zażalenia Gminy Miejskiej B. na postanowienie Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze o umorzeniu śledztwa w sprawie V Ds. 53/12

na podstawie art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 465 § 2 kpk

postanawia:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 11 grudnia 2012r. sygn. akt V Ds. 53/12 prokurator Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze na podstawie art. 17 §1 pkt 2 k.p.k. odmówił wszczęcia śledztwa w sprawie zaistniałego w okresie od 25 czerwca 2010 r. do 31 maja 2011r. w B. poświadczenia nieprawdy w dokumentach - protokołach odbioru wykonywanych robót budowlanych dotyczących przebudowy drogi przy ulicy (...) w B., jako drogi alternatywnej w ciągu drogi krajowej nr (...), przez osoby uprawnione do wystawiania tych dokumentów co do okoliczności mających znaczenie prawne, a dotyczących wykonania poszczególnych prac w ramach tej przebudowy i tym samym doprowadzenia inwestora Gminy Miejskiej B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w wysokości 697.500,64 zł poprzez wprowadzenie jej w błąd co do jakości i zakresu wykonanych prac i doprowadzenie do zapłaty za roboty, które bądź nie zostały wykonane, bądź zostały wykonane wadliwie, tj. o czyn z art. 271 §1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. W uzasadnieniu organ prowadzący śledztwo wskazał na to, iż zdarzenie, którego dotyczyło zawiadomienie, było już przedmiotem postępowania prowadzonego przez Prokuraturę Okręgową w Jeleniej Górze w sprawie o sygn. V Ds.54/11/s., które zostało umorzone postanowieniem z dnia 9 marca 2012r. wobec stwierdzenia braku znamion czynu zabronionego (art. 17 §1 pkt 2 kpk) i zostało rozszerzone przez zawiadamiającego gminę B. jedynie w zakresie dokumentacji wskazującej na wadliwe wykonanie robót budowlanych, która nie zmienia dokonanej oceny prawnej czynu, będącego przedmiotem zawiadomienia.

Powyższe postanowienie zostało zaskarżone przez pokrzywdzoną Gminę Miejską B., która zarzuciła kwestionowanemu rozstrzygnięciu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę umorzenia śledztwa wobec stwierdzenia braku znamion czynu zabronionego oraz obrazę przepisów prawa materialnego poprzez błędną wykładnię przepisu art. 271 §1 kk. i art. 286 §1 kk. Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Prokuraturze Okręgowej w Jeleniej Górze do dalszego prowadzenia.

Sąd zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie. Wskazane przez skarżącą okoliczności nie dają podstaw do uchylenia zaskarżonego postanowienia.

Analiza akt przedmiotowej sprawy nie pozwala na przyjęcie, iż osoby odpowiedzialne za wykonanie i nadzór przebudowy drogi przy ulicy (...) w B. świadomie poświadczły dobrą jakość wykonanych robót, dysponując jednocześnie wiedzą o ich wadliwym wykonaniu (ewentualnie godzili się z taką ewentualnością) i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadzili pokrzywdzoną Gminę Miejską B. do niekorzystnego rozporządzenia swoim mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd co do jakości i zakresu wykonywanych robót budowlanych. Zdaniem Sądu słuszność ma prokurator, wskazując, iż skarżąca nie przedłożyła żadnych nowych dowodów, które mogłyby w niniejszej sprawie zmienić dokonaną już wcześniej ocenę prawną, rozszerzając złożone zawiadomienie jedynie o informacje dotyczące decyzji Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w B. dot. wstrzymania robót budowlanych oraz nakazania sporządzenia poprawionego projektu budowlanego oraz o nowe opinie i oceny rzeczoznawców. Dokumenty te potwierdzają okoliczność dotyczącą wadliwego wykonania robót budowlanych, która jakkolwiek jest bardzo istotna z punktu widzenia skarżącego i interesu gminy B., to nie stanowi decydującej przesłanki przy dokonaniu rozważań dotyczących wypełnienia znamion przestępstwa z art. 286 § 1 kk. Podkreślić należy raz jeszcze, iż oszustwo jest przestępstwem umyślnym kierunkowym, które może być popełnione wyłącznie w zamiarze bezpośrednim. Koniecznym jest zatem wykazanie, że sprawca obejmował swą świadomością i zamiarem bezpośrednim (kierunkowym) nie tylko to, że wprowadzał w błąd inną osobę (względnie wyzyskuje błąd itp.), ale także i to, że doprowadził ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem - i jednocześnie chciał wypełnienia tych znamion (wyrok SN z dnia 6.11.2003 - II KK 9/2003). Podstawowym kryterium rozgraniczającym oszustwo od niewywiązania się ze zobowiązania o charakterze cywilno-prawnym jest istnienie w chwili zawierania umowy wymaganego przez przepis karny zamiaru bezpośredniego o szczególnym zabarwieniu. Nie każda przecież, nawet nierzetelna, realizacja stosunku zobowiązaniowego oznacza automatycznie zrealizowanie znamion oszustwa (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 18 listopada 2008 roku, II Aka 167/08).

W ocenie Sądu Okręgowego w świetle dowodów złożonych przez zawiadamiającego o przestępstwie rację ma prokurator, wskazując na to, iż niniejsza sprawa stanowi przykład nienależnego wywiązania się ze zobowiązania i winna być przedmiotem rozstrzygnięcia na drodze cywilnoprawnej. Nie sposób przy tym nie zaakcentować subsydiarnej roli prawa karnego, która poza kręgiem penalizowanych zachowań kładzie transakcje handlowe, a w szczególności skutki nienależytego wywiązania się z umowy. Nie każde bowiem takie zachowanie obarczone jest ładunkiem kryminalnym.

Przedłożone przez pokrzywdzonego dokumenty w postaci decyzji Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w B. dotyczące wstrzymania robót budowlanych oraz nakazania sporządzenia poprawionego projektu budowlanego, nowych opinii rzeczoznawców, nie dają również podstaw do dokonania zmiany oceny zachowania osób odpowiedzialnych za wykonanie i nadzór przebudowy drogi przy ulicy (...) również w zakresie wypełnienia znamion przestępstwa z art. 271 §1 kk.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji postanowienia.